

Bohové a lidé Hellady žili vedle sebe

Ti, kdo četli starořecké mýty, byli pravděpodobně nejednou překvapeni, že se bohové v těchto mýtech v podstatě neliší od lidí. Jsou stejně žárliví, závistiví a pomstychtiví. Ale ne všichni, stejně jako lidé. Byli mezi nimi i laskaví, vnímaví, přicházeli lidem na pomoc. Popisy bohů se lidem podobaly i vzhledově, až na to, že pouze ti byli považováni za nesmrtelné.

Tak kdo byli bohové starověké Hellady? Možná skutečně žili na Zemi mezi lidmi nebo na určitém místě? Pomocí vědomého snění bylo možné tento starověký svět navštívit a lépe poznat starověké bohy.

...Klidné moře vlídně houpe zapadající slunce na samotném horizontu. V dálce se objevila loď. Její temná plachta se prohýbá na stěžni.

Na přídi lodi je namalováno obrovské oko, nebo spíše dvě oči po stranách. Před je protažena až k hraně vodní hladiny.

Letím blíž k lodi a všimnu si, že se pohybuje pomocí vesel. Ta se noří do vody, zanechávaje za sebou jemnou spršku. Je téměř bezvětří. Za lodí ve vodní tříšti plavou delfíni. Z paluby jim házejí něco k snědku, rackové křičí. Cítím vůni moře. Letím ještě blíž.

Na přídi lodi stojí vousatý muž v lesklé bronzové zbroji. Její pláty-destičky jsou k sobě připevněny jakoby svorkami. Na brnění se lesknou zlaté plakety. Zesponu zbroj vypadá jako sukně z dlouhých kovových pásků. Stejně pásky jsou připevněny na ramenou místo rukávů. Zpod zbroje je vidět jakási látka. Kovové pláty jsou připevněny také na nohou a jedné paži. Nohy jsou nahé a obuté do vysokých šněrovacích sandálů. Jejich podrážky jsou vyrobeny z kůže a plsti.

Vedle něj stojí kulatý štít a leží přilba. Na vrcholu přilby je umístěna štětka z koňských žíní, zbarvená tmavočerveně. Přilba je rovněž bronzová se zlatými plaketami. Muž má přes sebe přehozený plášť - červenou látku sepnutou sponou. U nohy je však proříznutý, jako by ho někdo rozsekl mečem. Tento bojovník má na opasku krátký meč a na noze dlouhý starý šrám.

Je úplná tma. Svítí jen jasné hvězdy a světlo v závěsné lampě na lodi. Hvězdy stojí ve skupinách v souhvězdích jako namalované. Voják má hlavu vzhůru a dívá se na hvězdy. A najednou jsem se cítila být jím.

Vlny tiše šplouchají. Kde je můj rodný břeh? Tak dlouho jsem ho neviděl! Na lodi jsou další vojáci, také ve zbroji. Někteří z nich spí, jiní veslují.

Tu jeden z vojáků přistoupil ke mně a o něčem začal mluvit (jeho řeči jsem nerozuměla, zapamatovala jsem si jen jedno slovo: něco jako „heraklidos“). Přitom ukázal do tmy a já spatřil na jedné straně lodi skály a v uctivé vzdálenosti další skály. Musely to být Herkulovy sloupy.

Moře bylo klidné, ale delfíni zmizeli. Bylo velmi ticho a úzko, stěžeň vrzal, voda šplouchala o bok, a to bylo vše. Byla tma. Najednou se ozvalo dlouhé zavytí.

Příšerné a odporné, doslova se zařezávalo do žil. Ozval se druhý, třetí hlas. Všichni se vyděsili.

Všem se v očích zračí hrůza. Náhodou jsem za palubou zahlédl dlouhé šedé tělo jako by tuleně. Jeho tulení tvář s knírem vydávala tak hlasité vytí, že se mi třásly nohy i ruce a nedalo se s tím nic dělat.

Tulení tělo se potopilo, odhalujíc končetiny. Byly jako lidské nohy, jen s blánami mezi prsty.

Ten zvuk byl stále ve vzduchu a zněl v hlavě. Tady je další tulení tělo. Najednou v dálce vidím ztroskotanou loď. Dosedla na útes nebo na podmořské skály. Tam se hemžila dlouhá tulení těla sirén. Hrabaly se v rozbitém podpalubí předními končetinami jako dlouhými pažemi s prsty a blánami a pojídaly, co loď vezla. Hnaly i mou loď k těmto skalám, aby se přiživily.

Prudce jsem trhl dřevěnou pákou. Loď se otočila, udělajíc velkou vlnu, a šla stranou. Všichni pomáhali, někteří usilovně veslovali, jiní tahali za šňůry plachet.

Začínalo se rozednívat. Loď vezla spoustu kuriozit. V ruku jsem držel třpytivé křišťálové vejce. V něm se jako v kaleidoskopu tvořil obrazec - pohybující se postava. Měla mnoho rukou a tančila (pravděpodobně indické božstvo). Nechtěně jsem vejcem v ruku nešikovně otočil a sluneční paprsek se tak zaostřil, že prošel vejcem jako čočka a propálil dřevěný trám. Tehdy jsem se té věci velmi lekl a nevěděl jsem, co s ní mám dělat. Schoval jsem ho a rozhodl se, že ho daruji bohům.

Ale vtom jsem měla pocit, že jsem někam propadla, ale brzy jsem se zase cítila jako ten člověk. Uplynula zřejmě dlouhá doba a my se blížili k zelené zemi. Rodné pobřeží! Vjíždíme do přístavu. Moje loď je největší v přístavu. Už se podává dřevěná lávka. V přístavu je spousta lidí, v dálce vidím město, krásné bílé chrámy se sloupy - na vyvýšenině.

Vítání jsou všichni: chudí, bohatí, žebráci, staří, děti, ženy i muži. Na příchozí i na loď házejí zrní. Sjíždíme dolů a pak si všimnu, že v plném cvalu přijela čtveřice bílošedých koní. Koně stáli všichni v řadě a přivezli krásný a široký kočár, obložený zlatem a bronzem. Uvnitř byl potažen červenou látkou s orientálními vzory. Z vozu seskočila štíhlá žena s modrýma očima a mírně zrzavými vlasy. Na hlavě měla zlatý diadém a byla oblečena do bílých tenkých šatů s lemem a přepásána dvěma stočenými a silnými vlněnými šňůrkami. Oděv byl na ramenou sepnutý sponami. Na krku měla náhrdelník a velké náušnice s přívěsky.

Tato žena se mi vrhla přímo kolem krku a plakala štěstím, protože se jí vrátil manžel. Tělo, v němž jsem se nacházela, cítilo náklonnost a něhu. Tak dlouho se to nestalo, a tak dlouho jsem ji neviděl. Instinktivně jsem ji objal a dotkl se jejích vlasů. Moje ruka se najednou sama od sebe natáhla a dotkla se jejího břicha a ona začala něco říkat a usmívat se. (Musela být těhotná, když její manžel odešel.)

Tam v přístavišti začali lidem rozdávat část toho, co přivezli. Něco z toho odvezli na trh, něco bylo třeba poslat na trh do jiného města, část vzít do pokladnice a to nejcennější odevzdat bohům.

Popadl jsem svou ženu do náruče a nastoupil na vůz. Vozka nás odvezl domů. Do ulice nebyla žádná okna, všichni se dívali na vnitřní nádvoří. Ve skutečnosti to nebyla okna, ale otvory se sloupy. U vchodu byly také sloupy a schody. Sloupy byly prosté, bez kudrlinek. Na nádvoří byla zahrada. V místnostech - také sloupy. V jedné z místností byl ve stropě otvor a pod ním bazén. Kromě prostých sloupů zde byly také sloupy v podobě dívek podpírajících střechu svými hlavami. Na volné ruce těchto soch-sloupů věšeli věci (jako na věšák u vchodu).

V jedné z místností, kam jsem vstoupil se svou ženou, stála podivná židle podobná hrnci se dvěma otvory. Celkově tu byl nábytek dřevěný, obložený bronzem, a mramorový. Byl tu mramorový stůl a skládací dřevěné židle.

Chtěl jsem někoho najít. V mísách hořel oheň. Najednou jsem uslyšel pláč. Dívka-slugebná přinesla dítě. Byla to holčička se zlatými kudrnatými vlasy, které jí vzadu držela zlatá obruč. Měla na sobě bílý jednoduchý oděv a malé sandálky. Když mě uviděla, vyděsila se, jelikož ještě nikdy neviděla svého otce, a schovala se za sloup. Matka ji táhla za ruku, ale ona se stále schovávala.

Potom ji matka posadila do té podivné židle s otvory pro dětské nohy. Přistoupil jsem k ní. Byla hezká, s tenkým nosem bez zahnutí či hrbolu. Byl to znak aristokracie, vždyť takové nosy měli bohové. Dívka mě najednou chytila za prst a já se nemohl vyprostit. Žena mi pomohla a dcera se rozesmála.

Vtom opět mé vědomí jako by se propadlo, a najednou jsem znovu v tomto muži, jenže po nějaké době.

Musíme se vydat k bohům na Olympu a přivést cenné dary. Já a několik mých vojáků jsme se tam vydali, na voze jsme vezli náklad pokrytý kozími a ovčími kůžemi. Vůz byl dřevěný, kola hrubá a pevná. Cestou jsem viděl rolníka, jak orá

dřevěným pluhem taženým voly, na kopcích jsem viděl pastýře a jejich ovce. Pastýři byli oblečeni do ovčích kůží.

Tak jsme dojeli až k úzké pěšince, odstavili vůz a šli pěšky. Když jsme vystoupali nahoru, vešli jsme do chrámu. V dálce byly vidět budovy ze zářícího kamene - domy bohů. V chrámu sloužily kněžky. Byla tam vyvýšenina a na ní oltář. Na oltář jsem položil truhlici, v níž byla z daleka přinesená sfinga. Byla vyřezána z kamene podobného měsíci, ale ve tmě zelenkavě zářila.

Sfinga měla lví tělo a ženskou hlavu s dlouhými vlasy. Pod ní ležela kovová destička v barvě duhy. Ve tmě na ní zářil nějaký nápis. Kněžky utekly, ale za chvíli se ze vzduchu objevila bohyně Héra. Když se objevila, dotkla se svého opasku, a něco tam cvaklo.

Byla velmi vysoká, mnohem vyšší než my, pleť měla bílou až namodralou, vlasy bílé jako sníh, nos rovný a oči chladné. Její šaty byly lesklé jako hedvábí, ale perleťové. Pohled měla povýšený a nezúčastněný.

Podívala se do truhlice a náhle se usmála. Vtom se vedle ní objevila další bohyně, a také jí něco cvaklo na opasku. Byla stejně vysoká a bílá. Na hlavě měla zlatý diadém ve tvaru přílby. Tohle byla Athéna.

Tito bohové byli z masa a kostí, ale museli znát nějaká tajemství a techniky, které Řekové neznali, například Zeus měl paprsek-blesk. Vnitřní hlas naznačoval, že tito bohové byli jen Atlant'ané, kteří po katastrofě uprchli a usadili se na Olympu. Měli svou vlastní techniku a s její pomocí dělali pro lidi zázraky. A žili mnohem déle než Řekové, takže se stali známými jako nesmrtelní...

Bohyně - Atlantka

...Héra pohlédla na Athénu a zmizela, když si přejela rukou po opasku, a znovu se objevila s rolí perleťově lesklé látky podobné jejich oblečení. Dala mi ji pro mou ženu. Ohromeně a zmateně jsem se na ni podíval. Uklonil jsem se, dotknuv se vyvýšeniny v chrámu, a tu přistoupila Athéna.

Vytáhla malý zlatý meč, stiskla středový kámen a najednou z něj vyskočila asi metr a půl dlouhá namodralá čepel. Znovu stiskla ten kámen a čepel zajela dovnitř. Bohyně mi meč zasunula za opasek. Zaplavil mě nepopsatelný pocit radosti a vděčnosti. Bohyně přinesly truhlici a předaly ji mým bojovníkům. Vyšli jsme z chrámu. Byly tam nádoby se zápalnou kapalinou, kterou jsme polévali koule-bomby pro boj (řecký oheň). To nám darovali bohové.

Vtom jsem ucítil omamnou sladkou vůni. Ve větvích se objevila dívka. Nebyla přepásaná, nejjemnější perleťová látka na ní byla v jedné vrstvě a všechny její tvary byly vidět jako na nahém těle. Hlavu měla omotanou hroznovými listy. Dívka třela nějakou bylinu, která nás omámila. Oči se jí leskly a bloudily, ústa měla vášnivě pootevřená. Z té vůně se mi zatočila hlava, ruce a nohy neposlouchaly.

Ale najednou byla otupělost pryč. Dívčina-nymfa se dala na útěk, když v dálce spatřila bohyni Démétér. Ta zahalená závojem se na pěšině objevila zčistajasna. Nesla obrovský koš s ovocem. Byly v něm velké hrozny a pomeranče, zlatě zářící jablka a další ovoce. Dívka, která šla za Démétér, nesla menší koš s ovocem a snop klasů. Bohyně nám tyto koše s úsměvem podala. Byla živá, ne přízrak, a její teplé ruce se mě bezděčně dotkly. Do malého košíku stříkla trochu tekutiny, aby semena ovoce a klasy přinesly dobrou úrodu.

Šli jsme domů. Pásly se bělounké ovečky, hrála flétna, v dálce vyhrávaly vysoké bílé dívky se zlatými vlasy (múzy). Zašli jsme za balvan, a najednou jsme se ocitli u našeho vozu.

Co se dělo dál, to si nepamatuji. Ale už jsem doma. Je večer. Beru svou ženu na hostinu do ženské části a nechávám ji tam. Ach, jak je krásná!

Na stole leží plody od Démétér. Lze je jíst, dokud se nenasytíte, vždyť po snědení jablka se objeví nové, a tak dále. Pak jdu do dalšího sálu. Tam je dlouhý stůl a nízké lavice, na kterých sedí samí muži. To jsou ti, kteří se plavili na lodi. Jsou tam zlaté poháry s vínem. Instinktivně, nebo spíš rukou se chopím číše, všichni vyskočí ze svých míst, vezmou číše, přineseme je k sobě a dotkneme se pěstmi, v nichž držíme tyto číše.

Následně zvedáme ruce nahoru, ozývá se nějaký pokřik a všichni pijí ve stoje. Po vypití pohárů se posadí. Podává se maso z kůzlete pečeného na rožni. Kousky se podávají na zlatých miskách každému. Maso je omotáno nějakou voňavou trávou. Velmi chutné: kořeněná tráva a uzené maso. Podává se víno. Ředí se vodou ze džbánu. Přichází na řadu sýr. Je slaný a plný oříšků.

Ale tu vylétnu z toho muže a vidím všechno ze strany. Vytáhne model fénické lodi přivezený zpoza moře a ukáže ho vojákům. Ti si prohlížejí detaily, zřejmě si

chtějí takovou postavit. Tam v přístavu vyložili dřevo. Jsou to velmi lehké klády: tlusté, ale mohli je unést dva muži. Přivezli je z dalekých zemí.

Tenkrát přivezli i ebenové dřevo, sloní kly a mnoho kuriozit z Východu: látky, sošky, indické figurky božstev v podobě slonů, egyptské nádoby a mnoho dalšího.

Vylétám z domu, vidím noční město, chrámy, domy s nádvořími, v dálce přístav, loď, hvězdy na obloze. Z domu, kde jsem byla, zazněly nějaké melodie, ale táhlo mě to někam nahoru a všechno ustalo...

Takto žili lidé ve staré Helladě v oněch vzdálených dobách a vycházeli s živými bohy - Atlantány, kteří unikli katastrofě, jak bylo řečeno. Tito zase využívali Řeky-Achájce, brali od nich daň, představují se jako bohové a předvádějíce divy své techniky, ale také jim v něčem pomáhali.

Zapsala Valeria Kolcova 02.03.2014